

Sagens Overgang til 2den Behandling under de Forudsætninger, som jeg nu har tilladt mig at udtale, nemlig at man ikke derved bestemt erklærer sig mod disse Udgifter. Jeg begriber imidlertid meget vel, at det ærede Thing ikke saaledes kan være inde i Sagens Enkeltheder, og derfor vil det maaskee finde det hensigtsmæssigt at nedsætte et Udvalg, til hvis nærmere Overveelse jeg da vil henstille de Bemærkninger, som jeg har anseet det for min Pligt nu at fremsætte.

Finantsministeren: Jeg kan ikke give den ærede Rigsdagsmand Ret i, at jeg med Hensyn til denne Sag befinder mig paa et andet Standpunkt end i 1850, da det første Finantsforslag blev forelagt; jeg befinder mig accurat paa det selsamme Standpunkt, og jeg vedsender mig nu, som dengang den Grundsatning, at der med Hensyn til det paagjældende Finantsaar vil være at begjære en Tillægsbevilling for Overførelsen af de Conti, der staae paa Budgettet, men Intet videre. Det er ogsaa det Standpunkt, som ved en fgl. Resolution er mig anvist som Rettefnor, og hvorved der er afgjort, hvad der skal forelægges for Rigsdagen som Tillægsbevillingsforslag for Finantsåret 1850—1851. Hvorvidt denne Norm er fuldkommen consequent gennemført i den foreliggende Lovs § 8, kan jeg derimod ifølge den af mig før anførte Grund ikke afgjøre. At det maaskee i enkelte Tilfælde kan være vanskeligt og tvivlsomt, hvorledes man skal finde Grænsen, vil jeg indrømme, men om man paa Grund af disse Vanskeligheder, som der kunde være i for Dieblisset at behandle Sagen, vil udsætte den i en kortere eller længere Tid, det er et Spørgsmaal, som jeg derimod ikke skal udtale mig videre om; det skal jeg overlade til det ærede Things egen Bedømmelse.

Tscherning: Jeg kan ikke Andet end være enig i, at vi ikke med Hensyn til Tillægsbevillingen, men med Hensyn til § 8 i Tillægsbevillingsloven, ere paa, hvad jeg vil kalde, et finantstelt Bilsbor, hvormed jeg dog ikke mener, at der er givet Penge ud med Urette, men at vi ere inde paa at begaae en Formfeil, men en Formfeil er begaaet for længe siden, og den har sin Spire i vor Til-

stand; og vi have fra den tidligste Tid, da vi havde en Finantslov her at behandle, havt en Idee om, at den vilde fremkomme, og at den netop vilde fremkomme om dette Punkt. Den første Gang, vi havde en Finantslov at behandle, var det overdraget mig tilligemed 2 andre Herrer, hvoraf den Eine endnu er her tilstede i Thinget, nemlig et æret Medlem fra Aalborg Amt — jeg husker ikke hvilken Valgfreds, — at foredraget større Finantsudvalget den Behandling, vi havde ladet Krigsministeriets Budget gennemgaae, og vi fremskillede for det et Alternativ, 2 forfjellige Maader at betragte Sagen paa. Vi sølte nemlig meget godt, at vor Lovgivnings Omraade i det Dieblis, uagtet den i formel Henseende bar Præget af at være en Raadslagning om hele Rigets Anliggender, i Virkeligheden kun var provindsiel, fordi Forsætningen havde en provindsiel Begrændsning; vi forelagde derfor et Forslag til strax at dele Armeen med Hensyn til Troppeafdelingerne i provindsielle Dele, hvorved jeg for mit Vedkommende tillige havde den Hensigt, som jeg dengang forebragte Finantsudvalget, at være fattet paa den rimelige Begivenhed, at Holsteen og Lauenborg vendte tilbage igjen, og dersom vi ikke itide ordnede hele Armeevæsenet paa en saadan Maade, at det derved var givet, hvad der i vor Stat maatte være provindsielt, vilde vi vende tilbage til at faae den hele Armee og faae uhyggelige Forhandlinger angaaende Forbundet; men hele Finantsudvalget var mod denne Betragtning og forlangte derimod, at Hæren saaledes som den dengang var under det finantstelte Omraade, skulde betragtes som en Heelhed. Man vilde udsøndre den holsteenske Deel, men det blev opløst, at de Dele af Hæren, som ved Oprøret vare udeblevne, ikke paa nogen bestemt Maade kunde stiges alene at høre til den holsteenske Hærafdeling, idet endeel af dem ogsaa hørte til den slesvigke, og man kom derfor dengang overeens med Krigsministeriet om, slet ikke at gaae ind paa dette Spørgsmaal, men derimod betragte Hæren saaledes, som vi havde den, som et Brudstykke af Heelheden, og alene afgjøre Spørgsmaalet i Overeensstemmelse dermed. Nu udviklede Forholdene sig saaledes, at Slesvig paa en Maade, vel